

ANNELER BABALAR İÇİN BİR YAVRUKURT MASALI

Yavru kurt, annesi, babası tarafından özenle beslenir, büyütülür.. Lokmalarını paylaşırlar, zaman gelir aç kalırlar ama yavrularını katiyetle aç bırakmazlar. Günler geçtikçe yavrukurt da palazlanır nerde ise boyu babasının boyuna yaklaşır.

Baba kurt bir gün der ki: “ Haydi bakalım oğlum, sen de büyüdün, ben, bugün kendimi iyi hissetmiyorum. Bugün ava sen çık ta aç kalmayalım“der. Yavru kurt babasının buyruğu üzerine sabahtan ava çıkar ama ne çare, baba bir gün olsun nasıl avlanılacağını göstermediği için akşama kadar dolaşır, akşam karanlığında üzgün bir şekilde eli boş döner. Bu üzüntüsünü gören annesi oğlunun mahcup olmaması için tuttuğu avı oğluna verir. Oğlu yavrukurt da büyük bir gurur ve sevinç içinde annesinin verdiği avı babasına götürür. Baba kurt, oğlunun daha ilk gün eli boş dönmediği için oğlu yavrukurtla gurur duyar. Ertesi gün yine yavru kurtu, baba kurt ava çıkarır. Ama nasıl avlanacağını babası zamanla öğretmediği için yine eli boş döner. Üzülür. Anne oğlunun üzüntüsüne dayanamaz, yine tuttuğu avı oğluna verir. Yavrukurt yine büyük bir sevinç içinde tuttuğu avı babasına götürür. Günler hep böyle devam eder, gider. Anne tuğu avı oğluna verir. Yavrukurt da her akşam annesinin tuttuğu avı babasına götürür. Beraberce karınlarını doyururlar.Baba da nasıl olsa oğlan beni aç bırakmıyor diye ava çıkmaz tembelleşir. Günler hep böyle devam eder gider. Başlangıcı olan her şeyin sonu olduğu gibi gün gelir anne kurt ölür. Ertesi gün ava çıkan yavrukurt eli boş döner. Baba kurt makul karşılar, çünkü annesi öldüğü için moralinin bozuk olduğuna yorumlar. Ama ertesi gün, daha ertesi günler hep eli boş dönünce; baba kurt meseleyi anlar ve oğluna “ **OĞLUM! BEN SADECE SENİN ANNEN ÖLDÜĞÜNÜ SANMIŞTİM. OYSA SEN DE ANNENLE BERABER ÖLMÜŞSÜN**” der.

Sevgili anneler 50 yıldır çocuklarınızla beraberim. Elli yıldır gözlemim; bugün çocuklarına en büyük kötülüğü sizler, siz anneler babalar yapıyorsunuz. Mevleviler birbirileriyle karşılaştıklarında “ **Allah zorluklarını artırsın**” derlermiş. Bugün bir dostumuza veya bir anneye “ Allah çocuğunun zorluğunu artırsın “ desek herhalde yıllarca bize küser. Şunu iyi bilelim ki insan hayatta ne kadar güçlkle, ne kadar engelle karşılaşır ruhsal ve fiziksel yönden okadar olgunlaşır. Türkiye'nin muhtelif illerinde özel kolejlerde ve devlet okullarında eğitim seminerleri veriyorum. Devlette çalıştım, özel kolejlerde çalıştım. Dar gelirli aile

çocukları için ücretsiz Manisa'da, Soma'da dershaneler kurdum her kesimin çocuklarını çok iyi tanıdığımı rahatlıkla söyleyebilirim. Varlıklı aile çocukları bana sera bitkisi gibi geliyor. Çünkü kendilerini devamlı babalarının ve annelerinin himayesinde hissettikleri için hayatın fırtınası ve kasırgasıyla karşılaşmıyorlar. Okula yaya gidebilecek iken araba ile götürülmeleri, veya beslenme ve okul çantalarını anne babalarının taşıması, çocuklarının yanlarında eli bomboş tin tin yürümleri, hayata anne baba gölgesinde başlayan çocuk gelecekte ihtiyaçlarının hep başkaları tarafından karşılanması ihtiyacını duymaz mı? mı?

Duvara dayanma yıkılır, insana dayanma ölür ata sözümüzde olduğu gibi anne babası ölünce evlatları nasıl ayakta kalır? Daha küçük yaşlarda anne baba gölgesinde yaşayan çocuklar yavru kurt masalında olduğu gibi nasıl hayatını idame ettirecek?

Bir zamanlar Manisa'da Manisa Lisesi'nden başka lise yoktu. Manisa'nın zengin aile çocukları, bürokrat çocukları, sanayici çocukları, fakir, fukara çocukları hep Manisa Lisesi'nde okurdu. 1980 öncesi koskoca Manisa Lisesinde 182 öğretmenden hiç birinde araba yok iken özel araba ile özel şoförle okula gelen öğrencim bugün Manisa'nın en fakiri. Ne bitecek arazi vardı, ne de bitecek daire. Ama onun sınıfında okuyan en fakir öğrencim de bugün Manisa'nın en zengini. 40 yıldır Manisa'dayım. 40 yıl içerisinde 40 yıl öncesinin 40 tan fazla zenginin bugün fakir olduğunu görüyorum. Hepsi değil ama çoğu ilkokul mezunu anne babaların kazandığı veya kurduğu fabrikalara üniversite mezunu evlatlar geçiyor, tükenmez sanılan malın, mülkün altından girip üstünden çıkıyorlar. Gittiğim yerlerde hep soruyorlar. "Sen çocuklarını nasıl büyüttün" diye. Ben de söylüyorum. Burada da söyleyeyim. Rahmetli Özal'ın ilk yılları. İthal mallar ülkemize girmeye başladı. Tıp ikinci sınıfta okuyan oğlum benden ithal marka ayakkabı istedi. Alabilme imkânım varken almadım. "**Oğlum gençsin, taşı sıksan suyunu çıkarırsın. Ben senin yaşında amelelik yaparak okudum. Git çalış kazan ayakkabını al**" dedim. Nitekim bir inşatta çalışarak ayakkabısını aldı. Artan para ile de evin market ihtiyacını görmüş. Oğün Elinde naylon poşetle eve girişi hala gözümün önünde. Adeta zafer kazanmış bir komutan gibiydi. Atalarımız "**Eşekten düşenin halini, eşekten düşen anlar**" demişler. Şimdi beyin cerrahı olarak görev yaptığı hastanede personele " Kimsesiz, gariban hastaları bana yönlendirin" diyerek garip, gurabaya sahip çıkması elbette ailesi olarak bizi sevindirmektedir. "**Kim çocuklarını naz içinde yetiştirirse, o kimseye ilerde ağlamak düşer.**" diyor, **ünlü Türk Bilge Yusuf Hacıp.**

Geçen gün ulusal basında bir annenin feryadını okudum.32 yaşında oğlu olan bir annenin şikâyeti. "**Doğru dürüst okumadı ama okul bitti. Şimdi de iş beğenmiyor. Bulduğumuz işlere yorucu bana yakışmaz bu paraya çalışılır mı?** Gerekçelerle gitmiyor. Evde onu getir. bunu getir şeklinde

emirler veriyor. Yapmak istemediğimizde “ **Beni doğurdunuz yapmak ve bakmak zorundasınız çocuğunuz değil miyim?**” diyor. Direnirsek üstümüze yürüyor.

Daha çok gördüklerim ve bildiklerim var. Ama bugün bu kadar. Lütfen anneler babalar! Çocuğunuza olan merhametinizle, çocuğunuza kötülük yapmaktan sakının. İleride kafanızı taşa vurmak istemiyorsanız, etrafınızda kafasını taşa vuran anne babalardan ders alın.

WWW.kadirkeskin.net

Kadirkeskin45@hotmail.com